

Peter Rezman

ŽIVLJENJEPIS

ali

**OKOLIŠČINE NASTANKA NEKATERIH DRAMSKIH BESEDIL PETRA
REZMANA**

(To ni nobena pravljica!)

(To je minimonodrama)

Sem Peter Rezman.

Odvisno od smeri delovanja si dajem tudi drugačna imena. Ali pa mi jih dajo drugi: Pero, Treza, Perorez, Rezmanići, Harmsovski, Petrač, PeteRessman, Rossman, itd. Živim in delujem v Velunjskem grabnu blizu Velenja. Velenje je imelo od 1981 do 1991 ime Titovo Velenje. Dajali so mu tudi drugačna imena: Novo Velenje, čudež socializma, itd.

Kako se je to zgodilo?

Nekoč je živel rdeči kralj. Takšno ime si je dal sam, čeprav na njegovem telesu ni bilo ničesar rdečega. Ni imel rdečih las, nosu, ni imel rdečih ušes. Tudi duše ni imel rdeče, zato mu rdeči pravimo samo pogojno.

Nekoč, davnega leta 1944, sta k rdečemu kralju pribežala starčka, mož in žena, ki sta živela v velikem strahu pred znanim celjskim gestapovcem! Zato sta se rdeči kralj in gestapovec srečala. Rdeči kralj je skočil nad nepridiprava, spoprijela sta se, se zgrabila in se dajala na tleh, nato je kraljev pomočnik kresnil barabo s pištolo po glavi. Ta je kričal, da bi rad živel, a kralj je tolkel in tolkel po nebodigatreba, dokler ta ni dokončno obležal. Takrat je rdeči kralj spoznal, kako težko je pokončati človeka, ki ima močno voljo do življenja.

Nato je ustvaril čudež socializma, a v resnici nisem hotel govoriti o rdečem kralju, saj kljub zapisu njegovih spominov, o njemu ne vemo veliko.

Rajši bom pripovedoval o sebi. O sebi vem skoraj vse.

Če me pogledate, točno vidite, kakšen sem, zato bom raje povedal nekaj o Ferdeku.

Ferdek je bil v Velunjskem grabnu dobro znan vsemu življu, ki je tamkaj bival. Imel je klobuk, hiško ob cesti, z izstopajočo rdečo tablico hišne številke ter rumeno vozilo z imenom Vart Burk.

Ob hiški je kopičil različno velike kose najrazličnejših stvari, ki jih je drugi živelj zavrgel. Ferdek je domneval, da bi te stvari še lahko služile svojemu namenu, čeprav namena mnogih ni poznal. Nakopičil jih je toliko, da ne hiške, ne hišne številke ni bilo več videti. Tudi Vart Burk se je skrival pod kupom odsluženih, še koristnih stvari.

Mimo vsega tega ves čas teče rečica Velunja. Ta se ob neurjih iz pohlevne bistrice polne potočnih postrvic podeseteri v divji hudournik penasto bele kave, ki je vsake toliko časa odplaknila Ferdekove stvari in jih enakomerno porazdelila vsemu življu v Velunjskem grabnu. A Ferdek ni obupal. Po naravnih nesrečah je kmalu nakopičil druge različno velike kose najrazličnejših stvari in z njimi prekril svojo hiško, hišno številko in rumeno vozilo z imenom Vart Burk.

Nekoč je prišlo nenavadno hudo neurje. Del življa v Velunjskem grabnu ga je pripisoval segrevanja planeta, drugi del pričetku sedemdesetletne mini ledene dobe.

Velunja je tako narasla in bila tako divje penasta, da je ponovno odplaknila vse Ferdekove stvari in jih odnesla daleč, daleč proč iz Velunjskega grabna. Živelj iz Velunjskega grabna je zato privoščljivo govoril, da je vsaka reč za kaj dobra. Tudi naravne nesreče.

Takrat je odneslo Ferdeka. Z njim je odplaval samo en kos njegove identitete: klobuk. Hiška s hišno številko in Vart Burk so ostali v Velunjskem grabnu.

Vidite, kakšne nesreče vse se dogajajo same od sebe, ali zaradi podnebnih sprememb planeta Zemlja! Zato o Ferdeku ni več kaj za povedati.

Zdaj bom res povedal nekaj o sebi.

Nekaj, kar se ne da več videti in ni bilo v Bojanu Štihu Cankarjevega doma, kjer sem nekoč bral ta zapis. Ne, to je bilo je 9. februarja 2011 v Lili Novy.

Tudi tam so me vsi videli, kakšen sem in voditeljica je k temu prebrala moj življenjepis: *»Od pesniškega prvenca Pesmi iz premoga in zbirke kratke proze Kiril Lajš ni lastnik krčme Peter Rezman leta 1985, do zgodbe Osemsto šestnajst leta 2005, ki je najavila zbirko kratke proze Skok iz kože, so velenjski knapi nakopali več kot 70 milijonov ton premoga. Ves ta premog je zgorel, zgodbe o kurjenju pa ostajajo in čisto vseh ne bomo nikoli spoznali. Zato je vsaka zapisana toliko bolj dragocena.«*

To je vse res.

Kako se je to zgodilo?

Nekoč, davnega leta 1981 sem pomalical četrtinko črne štruice, srednje veliko glavo čebule in deset dek prekajenih svinskih rebrc. Potem sem zaspal. Ko sem se zbudil, sem se zelo ustrašil. Vse naokoli je bilo kot v rudniku Brbotalniku. Črno črna tema. Takrat

sem se spomnil, da sem v službi. Strah me je minil, prižgal sem svetilko zataknjeno na plastični čeladi in na masten papir od malice napisal pesem z naslovom Premog. Tako sem postal rudarski pesnik.

O tem ne bom več govoril, saj je bolj zanimivo, zakaj sem začel pisati drame.

To se je zgodilo takole.

Nekoč sem napisal dramo Hiša, zato sem se leta 2005 odpravil v mesto Kranj. Tam sem se srečal s peščico ljudi. V glavnem so bile to ženske.

Postali smo skupina. Kot skupina smo močnejši.

Dajali smo si različna imena: Laboratorij, platforma, društvo, itd. Ta hip se imenujemo umetniška skupina Preglej z namenom, da si pregledamo naše dramske tekste.

To je tudi edini razlog, da dajem na pregled ta dramski tekst.

Zanj je značilno to, da se ne ve, kdo nastopa v kašni vlogi, kdaj kdo pride in kam kdo gre.

Ne ve se točno kaj so didaskalije, kaj so replike in kaj se pove na glas in kaj se pokaže z gibanjem.

Ne ve si niti tega, zakaj se ta tekst imenuje dramsko besedilo.

Ve pa se, da to je dramsko besedilo in režiserji so zdaj še bolj zmedeni.

To je pravzaprav vse, kar lahko danes v tem dramskem besedilo povemo o teh stvareh.

Zato sem nehal pisati.

Nehal?

Kdaj?

Kako?